

Piet Prins
Snuf en de verborgen
schat

δ

1

Een mooi vakantieplan

Langs de smalle, stoffige klinkerweg die naar het vissersdorpje in de duinen leidde, reed een gammele bus, die ronkend en schuddend haar dagelijkse route aflegde.

Veel passagiers zaten er niet in. Het was nog maar net zomer en de meeste vakanties moesten nog beginnen. Bovendien was het stille duindorp nog niet ontdekt door de grote toeristenstroom, zodat het er zelfs in het drukst van het seizoen niet erg vol was. Kenners voorspelden dat dit binnen enkele jaren wel zou veranderen, want de natuur was er schitterend, maar voorlopig lag het ouderwetse plaatsje nog half vergeten vredig langs de zee kant. Met een laatste krachtsinspanning nam de snorrende bus de helling vlak voor het dorp en stopte toen bij de eerste huizen. De deur van de bus zwaaide open en drie jongens sprongen naar buiten, gevolgd door een prachtige herdershond met een donkere, glanzende vacht.

Het waren onze oude vrienden Tom Sanders, Karel van Doorn en Bertus Verhoef. En de hond? Dat was natuurlijk Snuf, de trouwe vriend van Tom en de beide andere jongens.

Het viertal stak de straat over. Honderd meter verder was een huis waar ze hun fietsen, die per bode waren vooruitgestuurd, konden afhalen.

De fietsen stonden al te wachten.

De koffers werden op de bagagedrager gebonden,
de drie vrienden stapten op en reden weg,
terwijl Snuf uitgelaten voor hen uit rende.
Iedereen was opgewekt. Geen wonder trouwens.
Het weer was schitterend en ze hadden
een paar prachtige vakantieweken voor de boeg.

Tom was een paar dagen geleden geslaagd voor
het eindexamen van de hbs. Hij had een jaar van
hard leren achter de rug, maar was met goede cijfers
over de eindstreep gegaan. Van zijn ouders mocht
hij verder leren. Hij zou scheikunde gaan studeren.
Dat was zijn lievelingsvak. Maar daarmee zou hij pas in
september beginnen. Dat duurde nog een paar maanden,
want hij hoorde bij de eerste ploeg geslaagden.
De vrienden hadden alle drie gevraagd of ze
er nu nog eens gezellig samen op uit mochten.
En dat mocht, al hadden ze Karel en Bertus thuis
eigenlijk nodig. Meneer Sanders stond er echter op
dat het nu eens een rustige vakantie zou worden,
zonder gevaarlijke avonturen. Tom moest maar eens
flink uitrusten, want in de herfst zou het weer
hard aanpakken worden. Van een zwerftocht door
Nederland wilde hij daarom niet weten.
Ze hadden er eerst een poosje over lopen
denken wat ze zouden doen, tot boer Verhoef,
de vader van Bertus, met een prachtig voorstel
was gekomen.
„Ik heb aan de zee kant nog een achterneef wonen,”
had de boer gezegd. „Hij heeft vroeger de halve
wereld rond gezworven, heeft in Afrika gewerkt,
en in Indië, en weet ik veel waar nog meer.

Hij is nu niet jong meer en heeft zijn schapjes op het droge. Een paar jaar geleden is hij weer naar Nederland gekomen en hij heeft bij de duinen een vervallen huis gekocht dat hij helemaal heeft laten opknappen. 't Zijn hele aardige mensen. Hij is wel een beetje een apart figuur, zoals je ze niet alle dagen tegenkomt, maar hij kan prachtig vertellen.” „Dat weet ik,” knikte Bertus. „Ze zijn hier immers eens een dag geweest, vader. 't Was geweldig!” „Zo is het. Nu had ik gedacht: als jullie daar met z'n drieën eens een paar weken gingen logeren. Je hebt er de zee, het strand, de duinen, de bossen, een aardig vissersdorp en een gezellige gastheer en gastvrouw. Lijkt het jullie wat?” „O ja! Prachtig! Fantastisch!” hadden de jongens enthousiast geroepen.

Verhoef liet er geen gras over groeien. Diezelfde dag nog schreef hij een flinke brief naar zijn neef en de volgende dag al ontving hij een antwoordtelegram dat als volgt luidde: „*Stuur de drie jongens zo snel mogelijk. Zal proberen er mensen van te maken! Snuf ook welkom. Oom Nol.*”

Het telegram deed een gejuich opgaan bij de jongens, al voelden ze zich wel een beetje in hun eer aangetast door het voornemen van 'oom Nol' – hij heette eigenlijk Arnold Loopuyt – om „mensen van hen te maken.” Alsof dat nog nodig was!

Ina, de zus van Tom, en Mirjam, het joodse pleegkind, die erg jaloers waren dat zij niet meekonden omdat ze nog geen vakantie hadden, beweerden dat die oom Nol met zijn pogingen vast geen succes zou hebben, maar de jongens lieten zich door het geplaag niet van de wijs brengen. Ze waren veel te blij met het vooruitzicht van een leuke vakantie en gingen vlug de koffers pakken.

Zo kwam het dus dat de drie vrienden en Snuf op deze mooie zomerdag in het duindorp terecht waren gekomen.

Omdat de jongens niet geschreven hadden hoe laat ze zouden aankomen, was er niemand bij de bus geweest om hen af te halen. Ze wisten alleen dat het huis van hun toekomstige gastheer ergens buiten het dorp moest staan.

Toen ze een eind de dorpsstraat gevolgd hadden, zag Bertus een oude visser, die voor zijn huisdeur een pijpje rookte. Hij stapte af, groette en vroeg: „Kunt u ons ook de weg wijzen naar het huis van meneer Loopuyt?” „Loopuyt? Dan moeten jullie dus in Het Oude Jachthuis zijn! Nu, dat is gemakkelijk te vinden. Als je nog ongeveer honderd meter verder rijdt, zijn jullie bij de duinen.

Daar gaat een schelpenpaadje rechtsaf.

Je kunt er behoorlijk fietsen. Als je dat pad volgt, zie je na een poosje het huis aan je rechterhand.

Je kunt het niet missen!” De jongens bedankten de man en sprongen weer op hun fietsen.

Vlak daarna reden ze op het schelpenpad.

Heerlijk fietste het hier.

Als ze het om Snuf niet gelaten hadden, zouden ze er zeker een wilde achtervolgingsrit van gemaakt hebben! De hond zou hen wel hebben bijgehouden, want Snuf kon geweldig hard lopen, maar ze vonden het toch beter hun trouwe viervoeter een beetje te ontzien. Bovendien wilden ze meneer Loopuyt laten zien dat ze echt al wel ‘mensen’ waren. Wanneer ze als gekken zijn erf opstormden, zou hij het misschien niet geloven! De afstand was groter dan ze gedacht hadden. Het pad volgde de kronkelingen van de binnenste duinvoet, maar een huis ontdekten ze niet. Tot ze het huis, na het nemen van een behoorlijk steile helling, plotseling in de diepte, rechts van het pad, voor zich zagen liggen. Alle drie slaakten ze een kreet van verrassing. Het huis lag daar buitengewoon mooi in een dal dat aan de achterzijde door een bos werd begrensd. Het was veel groter dan ze gedacht hadden. Aan de stenen en aan de bouwstijl was te zien dat het eeuwen oud moest zijn. Meneer Loopuyt had het laten restaureren, maar daarbij alles in de oude stijl gelaten. Alleen de frisse verflaag van deuren en ramen was nieuw en gaf het oude gebouw een vrolijk aanzien. „Dat ziet er mooi uit. Het is bijna een kasteeltje,” vond Tom. Hun verwachtingen waren hooggespannen, toen ze het erf op fietsten. Op de voorgevel stond met grote smeedijzeren letters: Het Oude Jachthuis. Ze waren dus bij het goede huis. Net toen ze afstapten, ging de zware voordeur open en een oude man kwam naar buiten.

Nou ja, oud... zijn haar was grijsblond, maar verder leek hij eerder vijfendertig dan vijftig jaar.

In een prettig gezicht dat erg bruin was door jarenlang verblijf in tropische gebieden, stonden een paar merkwaardig lichtblauwe ogen. Zijn niet al te grote gestalte was kaarsrecht en hij zag er slank en lenig uit.

„Zo, dat is dus het avontuurlijke drietal met de hond Snuf!” begroette de man hen met zijn zware stem, terwijl hij de jongens lachend bekeek.

„Komen jullie hier in de rimboe de boel eens opstellen zetten? Dat is best, maar avonturen vallen in dit dorp niet veel meer te beleven. Die tijd is voorbij. Welkom hier!”

„Dag meneer Loopuyt,” groetten de jongens beleefd, terwijl ze hun gastheer een hand gaven, maar deze zei meteen: „Niks meneer Loopuyt! Voor jullie ben ik oom Nol, onthoud dat goed!”

Intussen was ook de gastvrouw naar buiten gekomen, een vrouw met een lief gezicht, die er ook merkwaardig jong uitzag. Zij verwelkomde de jongens even hartelijk en wilde ook al geen mevrouw genoemd worden. De jongens moesten maar ‘tante Klara’ zeggen. De fietsen werden weggezet en ze gingen naar binnen.

Toen ze in de grote hal kwamen, schrokken de drie jongens eventjes heel erg.

Op een zware boomtak, die in een hoek was aangebracht, stond een reusachtige tijger, die hen met fonkelende ogen aankeek en met gespannen spieren klaar leek te staan voor de sprong.

Het duurde een paar seconden voordat het tot hen doordrong dat het monster was opgezet. Zelfs Snuf was er even ingetrapt en stond een ogenblik woedend te grommen.

Oom Nol lachte hartelijk om de beteuterde gezichten van het drietal. „Wees maar gerust, dat beest is nu niet gevaarlijk meer,” zei hij.

„Op Sumatra was dat anders.

Daar had-ie me bijna te pakken genomen, maar ik was hem een halve seconde te vlug af.

Dat vertel ik jullie nog wel eens.”

De jongens waren nu een beetje voorbereid, maar toch tuimelden ze tijdens het volgende uur van de ene verbazing in de andere.

Er was zoveel moois en merkwaardigs te zien in Het Oude Jachthuis: opgezette vogels met schitterende veren, een prachtige leeuwenhuid, een opgezette krokodil, een heel groot tropisch aquarium met de mooiste vissen, en verder Indische krissen (dolken),

Turkse kromzwaarden, een boog met pijlen uit Zuid-Afrika, te veel om op te noemen.

Ook het huis zelf was heel erg interessant.

In de benedenkamer was een ouderwetse schoorsteenmantel waaronder een haardvuur kon branden. Aan de dikke muren en zware balken kon je wel zien dat het gebouw er al eeuwenlang had gestaan. Oom Nol had zo weinig mogelijk veranderd in het huis, maar wel grotere ramen laten aanbrengen en ook gezorgd voor moderne gemakken als elektrisch licht en waterleiding.

Hun gastheer liet hun eerst de kamers beneden even zien. Het was maar een vluchtige kennismaking met heel veel merkwaardige dingen. Later, zo beloofde hij, konden ze alles wel op hun gemak bekijken en zou hij hun ook wel de geschiedenis vertellen, die bij verschillende voorwerpen hoorde. Het werd nu tijd dat ze eerst hun eigen logeerkamer gingen bekijken.

Oom Nol ging hen voor langs een zware stenen trap die naar de eerste verdieping voerde, bracht hen vervolgens door een vrij donkere gang en opende toen een deur. Even later stonden ze in een ruime, ronde kamer, die zich bevond in een hoektorentje dat ze van buitenaf al gezien hadden. Alleen hadden ze niet in de gaten gehad dat het hier binnen zo groot zou zijn. Met verrukte blikken keken de jongens om zich heen. Dit was echt een prachtige logeerkamer. Als er geen moderne wastafel geweest was en er geen drie eenpersoonsbedden hadden gestaan, zouden ze vast en zeker gedacht hebben dat ze in de middeleeuwen terecht waren gekomen! Oom Nol had wel gezegd dat hier geen avonturen meer te beleven vielen, maar heel de omgeving wekte bij de vrienden de indruk dat zich hier geheimzinnige dingen hadden afgespeeld en nog zouden afspelen. Al gauw zou blijken dat die indruk juist was geweest!

Toen de gasten zich een beetje opgefrist hadden, dronken ze beneden thee. Ze voelden zich al bijna helemaal op hun gemak in de nieuwe omgeving.